

[Finansministeren]

Man kunne naturligvis vælge en højere lønudvikling, som ville forringe konkurrenceevnen, og som ville medføre behov for finanspolitiske stramminger. Resultatet ville meget hurtigt blive, at reallønnen for lønmodtagerne i virkeligheden blev lavere. Den ville også medføre, at vi fik en negativ udvikling i beskæftigelsen og et større antal arbejdsløse i de kommende år.

Derfor er valget efter regeringens opfattelse meget let. Den stramme indkomspolitik, som ligger i planen, bidrager til både at opfylde målsætningen: ligevægt på betalingsbalancen i 1988, og fortsat at forbedre beskæftigelsen.

Jeg kan godt forstå, det er lidt svært for socialdemokratiet at acceptere, at der er skabt knap 60.000 nye arbejdspladser i den private sektor i 1984, sammenlignet med perioden 1978-82, hvor vi tabte 100.000 arbejdspladser i den private sektor. Hr. Svend Auken ryster på hovedet, men det hjælper ikke, for det viser de klare tal. Det er den positive udvikling, der for alt i verden skal fortsætte. I de økonomiske fremskrivninger i forbindelse med den foreliggende plan tilgodeses dette formål også fuldt og helt. Vi vil få et fald i arbejdsløsheden i de kommende år.

Men hvad ville der ske, hvis vi nu fulgte hr. Svend Aukens og socialdemokratiets plan? Hr. Svend Auken sagde i formiddags i sin tale, at regeringens plan var perspektivløs og uacceptabel. Jeg må tilstå, at jeg sjældent har set en plan til løsning af så alvorlige problemer så kortfattet og så perspektivløs som den, socialdemokratiet udleverede til pressen i går, men jeg forstår da også, at man efter tunge overvejelser i den socialdemokratiske gruppe har opgivet at fremsætte den som et forslag i folketinget. Jeg synes, det er meget fornuftigt, at man har opgivet det. Tilbage står vi med den kortfattede pressemeddelelse, som skal være udtryk for socialdemokratiets forslag til løsning af de aktuelle problemer.

Vi regner intenst på socialdemokratiets forslag til en løsning af problemerne, og jeg kan garantere hr. Svend Auken for, at vi nok skal forsyne folketingsudvalgene med detaljerede beregninger vedrørende denne plan.

Hvad angår hovedelementerne, er den baseret på en lønomkostningsudvikling på 5 pct., og den er baseret på forbrugsbegrænsende foranstaltninger, det, man kalder et

valutaværn, med en positiv virkning på betalingsbalancen på i alt 3 mia kr. på årsbasis.

De beregninger, vi opererer med, baserer sig også på en uændret udgiftsudvikling eller nulvækst i de offentlige udgifter i de kommende år, og det synes jeg er utrolig venligt over for socialdemokratiet, for hvis vi havde en socialdemokratisk regering, kunne vi i hvert fald være sikre på, at vi ikke længere kunne fastholde nulvækst i de offentlige udgifter.

Jeg er godt klar over, at socialdemokratiet først ønsker sig ligevægt på betalingsbalancen i 1990 – det fremgår af planen »Den solidariske vej«, og jeg forstår, dette er et uddrag af »Den solidariske vej«. Regeringens klare mål er som bekendt at skabe balance i 1988, men hvis vi nu vælger det udgangspunkt, og det mener jeg det er rimeligt at gøre, for hvis vi også udskød målet, ville vi få den samme effekt – og den kritik, som socialdemokratiet gennem måneder har haft over for betalingsbalanceudviklingen, vil jeg opfatte sådan, at også socialdemokratiet synes, det er et alvorligt problem – hvad bliver så resultatet, når vi opererer med disse forudsætninger? Så bliver resultatet efter det, der nu ligger på bordet, men det er naturligvis med forbehold for nogle mindre korrektioner – det nøjagtige materiale skal komme frem til folketingsudvalget – at der i slutningen af 1980'erne vil være 50.000 flere arbejdsløse efter socialdemokratiets plan end efter regeringens.

Hvis vi vurderer den disponible realløn i perioden 1985-86 – og det synes jeg er meget væsentligt i denne sammenhæng – vil der i den periode blive en reallønsnedgang efter socialdemokratiets plan på 4 pct. pr. år, medens den efter regeringens vil blive 1½ pct. Så også i forhold til lønmodtagerne er der i hvert fald for mig ingen tvivl om at regeringens plan er bedst.

Det er lidt uforståeligt, at socialdemokratiet vil lægge en plan på bordet, som sammenlignet med regeringens plan vil give en større nedgang i den disponible realløn, og som vil ændre den positive udvikling, man nu har i beskæftigelsen, til en negativ, når vi kommer et par år længere frem i tiden. Det er faktisk ufatteligt, men det er ikke desto mindre det, som bliver hovedkonklusionen på socialdemokratiets forslag.